ΤΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΛ

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΩΝ ΠΤΩΜΑΤΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Α στὸ σπίτι τοῦ ἐμπόρου τῶν πτωμάτων, ἀπάντησε ὁ κακοῦργος.

— Γιὰ τὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἀνέκραξε ὁ γιατρός, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ κάθεται μέσα στὸν Τάμεσι, ἐκτὸς ἂν εἶνε ψάρι!

— Βλέπεις κάτω ἀπὸ δῶ τὴ μεγάλη σιδερένια κολόνα, ποὺ βαστάει τὸ γεφύρι; Ἔ, λοιπόν, ἡ κολόνα αὐτὴ εἶνε κούφια! Μέσα σ' αὐτὴ ἔχει στήσει τὴ φωλιά του ὁ Σίμων Ρούτς! Ἐκεῖ μέσα βρίσκεται ἡ συλλογὴ τῶν πτωμάτων του!

— Ἄ! τώρα καταλαβαίνω!.... ψιθύρισε ὁ σοφός. Ὄλ' αὐτά. Βαρνάβα, εἶνε πολὺ ἐνδιαφέροντα καὶ δὲν ξέρω πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω ποὺ μ' ὡδήγησες ἐδῶ. Ἄς κατεβοῦμε! Πέρασε σὺ πρῶτος νὰ μοῦ δείξῃς τὸ δρόμο, κι' ἐγὼ σ' ἀκολουθῶ....

Ὁ Βαρνάβας, χωρὶς ν' ἀταντήσῃ, δρασκέλισε τὸ κιγκλίδωμα κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ τὴν ἀνεμόσκαλα. Ὁ γιατρὸς τὸν ἀκολούθησε.

— Μὰ αὐτὴ ἡ ὀμπρέλλα σ' ἐνοχλεῖ! φώναξε ξαφνικὰ ὁ Βαρνάβας. Γιατὶ δὲν τὴν ἀφίνεις ἐπάνω;

— Λυποῦμαι πολύ, ἀποκρίθηκε ὁ σοφός, δὲν ἀποχωρίζομαι ὅμως ποτὲ αὐτὴ τὴν ὀμπρέλλα, βρέχει ἢ βρέχει!

Ὁ Βαρνάβας βρισκόταν ἤδη στὴ βάσι τῆς σκάλας, σ' ἐλαχίστη ἀπόστασι μακριὰ ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Πιάστηκε τότε καλὰ ἀπὸ τὴ σκάλα μὲ τὸ δεξί του χέρι καὶ μὲ τὸ ἀριστερὸ χτύπησε τρεῖς φορὲς τὴ σιδερένια κολόνα.

— Ἄνοιξε, Σίμων! εἶπε. Ἐγὼ εἶμαι, ὁ Βαρνάβας.

— Μόνος; ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπὸ μέσα.

— Ὄχι. Σοῦ φέρνω κι' ἕνα πελάτη. Μὴ φοβᾶσαι ὅμως. Εἶνε δικός μου ἄνθρωπος.

Μιὰ πόρτα ἄνοιξε τότε τὴ σιδερένια κολόνα κι' ὁ Βαρνάβας μπῆκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ παράδοξες κατοικίες τοῦ κόσμου.

Ὁ δόκτωρ Πέρκινς δὲν περίμενε νὰ τὸν προσκαλέσουν γιὰ νὰ μπῆ μέσα. Γλύστησε κι' αὐτὸς στὸ ἐσωτερικὸ τῆς κολόνας. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ κλειδαριὰ τῆς πόρτας ἔτριξε ἀπὸ πίσω του. Εἶχαν ξανακλειδώσει. Ὁ δόκτωρ Πέρκινς βρέθηκε τώρα σ' ἕνα σκοτεινὸ διαμέρισμα. Διέκρινε ἀμυδρὰ τὴ σκιὰ ἑνὸς μικρόσωμου, καμπουριασμένου ἀνθρώπου, ποὺ φοροῦσε μακριὰ μπλούζα σὰν τοὺς γιατροὺς ὅταν κάνουν ἐγχείρησι.

— Ἄναψε τὸ φῶς, Σίμων! φώναξε ὁ Βαρνάβας. Θὰ σὲ παρουσιάσω σ' ἕναν καλὸ φίλο ποὺ σοῦφερα. Θέλει νάχῃ φρέσκο ἐμπόρευμα. Πληρώνει καλά.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μπλούζα πάτησε τότε ἕνα κουμπὶ κι' ἕνα ράμφος ἀεριόφωτος ἄρχισε νὰ φέγγῃ, πρὸς μεγάλη ἔκπληξι τοῦ Πέρκινς, ὁ ὁποῖος μπόρεσε τώρα νὰ δῆ καλὰ τὸν πτωματέμπορο. Ἦταν ἕνας φοβερὸς ἀσχημάνθρωπος. Τὸ κρανίο του ἦταν ἐντελῶς φαλακρό, τὰ μάτια του βαθουλωμένα στὶς κόγχες, ἡ μύτη του μεγάλη καὶ σουβλερή.

— Περάστε, κύριέ μου! τοῦ εἶπε ὁ Ρούτς.

Ὁ Πέρκινς ἄπλωσε τὸ χέρι του, λέγοντας:

— Εἶμαι ὁ γιατρὸς Γικούλιβερ Πέρκινς. Ἄκουσα νὰ γίνεται πολὺς λόγος γιὰ σᾶς. Θὰ ἤθελα, λοιπόν, ν' ἀγοράσω ἕνα πτῶμα γιὰ ἐπιστημονικὲς μελέτες....

— Καὶ ποιὸς μοῦ λέει, πὼς δὲν θὰ μὲ προδώσῃς; ρώτησε ὁ Σίμων Ρούτς μὲ ἀπότομο ὕφος.

— Ἐνδιαφέρομαι περισσότερο ἀπὸ σένα νὰ κρατηθῆ αὐτὸ μυστικό, γιατὶ οὔτ' ἐγὼ θέλω νὰ γίνῃ γνωστό, ὅτι μεταχειρίζομαι πτώματα γιὰ μελέτες μου. Θὰ διέτρεχα τότε κι' ἐγὼ τὸν κίνδυνο νὰ τιμωρηθῶ ἀπ' τὸ νόμο.

Ἡ ἀπάντησι αὐτὴ φάνηκε ἱκανοποιητικὴ στὸν Σίμωνα Ρούτς, ὁ ὁποῖος ἀποφάσισε ν' ἀρχίσῃ ἀμέσως τὶς διαπραγματεύσεις μὲ τὸν παράξενο ἐπισκέπτη του.

— Ἄντρα θέλεις ἢ γυναῖκα; τὸν ρώτησε. Πρέπει ἐπίσης νὰ μοῦ πῆς τί ἡλικίας θέλεις νὰ εἶνε τὸ πτῶμα, ποιοῦ ἀναστήματος κι' ἂν ὁ θάνατός του πρέπει νάχῃ συμβεῖ ἀπὸ καμμιὰ εἰδικὴ ἀσθένεια ἢ....

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος θέλω ἕναν ἄντρα, τὸν διέκοψε ὁ δόκτωρ Πέρκινς. Ἀργότερα βλέποψε. Ἐπίσης ἐκεῖνο ποὺ θέλω, εἶνε νὰ ἔχῃ ἡλικία 25—30 χρόνων καί, ἂν εἶνε δυνατόν, νὰ μὴν πέθανε ἀπὸ ἀρρώστεια....

— Ἄ! ἄ! Θέλεις ἕναν ποὺ νὰ μὴν πέθανε ἀπὸ ἀσθένεια! ψιθύρισε ὁ πτωματέμπορος, μισοκλείνοντας τὰ μάτια του. Τί σύμπτωσις! Εἶχα ἴσα-ἴσα ὅ,τι σᾶς χρειάζεται, μὰ τὸ πούλησα.

Τὰ μάτια τοῦ σοφοῦ ἄστραψαν.

— Ἔτσι ἔ; εἶπε. Εἴχες ἕνα τέτοιο πτῶμα καὶ τὸ πούλησες; Κι' ἀπὸ τί εἶχε πεθάνει ὁ μακαρίτης;

— Εἶχε πέσει στὸν Τάμεσι.

— Τὸν δυστυχισμένο! εἶπε ὁ δόκτωρ. Ποιὸς ξέρει τί φρικτοὶ λόγοι τὸν ἔκαναν νὰ πάρῃ αὐτὴ τὴν ἀπόφασι! Θὰ ἦταν χωρὶς ἄλλο κανένας ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, κανένας ἐργάτης ποὺ ἔμεινε χωρὶς δουλειά.

— Δὲν ξέρω τί ἔκανε! τὸν διέκοψε μὲ ἀπότομο ὕφος ὁ Ρούτς. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶνε πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀνῆκε στὴν ἀριστοκρατία.

— Πῶς τὸ κατάλαβες αὐτό; Ἀπὸ τὰ ροῦχα του μήπως;

— Ἄ! ὄχι! Πρὶν αὐτοκτονήσει, γδύθηκε ὁλόκληρος, γιὰ νὰ μὴν ἀναγνωρισθῆ ἴσως ἡ ταυτότης του. Τὰ κάτασπρα ὅμως καὶ περιποιημένα χέρια του μαρτυρούσανε πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἔχει κάνει καμμιὰ βάναυση δουλειὰ στὴ ζωή του. Στὸ μεταξύ, μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς τί σοῦ χρειάζεται;.... Ἴσως νὰ βρῆς στὴν ἀποθήκη μου ὅ,τι ἀπαιτεῖται γιὰ τὴν ἐργασία σου.

Καὶ μὲ μιὰ γρήγορη χειρονομία, ὁ πτωματέμπορος τράβηξε ἕνα [illegible] σεντόνι. Ἔπρεπε ὁ δόκτωρ νὰ εἶνε προκισμένος μὲ ἀφάντα[illegible] ψυχραιμία, ἀφοῦ δὲν ὀπισθοχώρησε καὶ δὲν ἔκπληξε κραυγὴ τρόμου μπρὸς στὸ φρικτὸ θέαμα ποὺ παρουσιάστηκε ξαφνικὰ μπροστά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

[illegible] ΟΜΠΡΕΛΛΑ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΠΕΡΚΙΝΣ

[illegible] ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἦσαν ξαπλωμένα κατὰ γῆς, [illegible] ρομνά, μισοσκεπασμένα μὲ χοντρὰ πανιά. Ὅποιος ἀντίκριζε τὶς μελανιασμένες σάρκες τους καὶ τὰ μισοσαπισμένα πρόσωπά τους ἦταν ἀδύνατον νὰ μὴ ἀνατριχιάσῃ ἀπὸ τρόμο καὶ ἀηδία. Ὡστόσο, ὁ δόκτωρ δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὴ ταραχή. Πλησίασε μὲ σταθερὸ βῆμα τὰ πτώματα, ἔσκυψε πάνω τους κι' ἄρχισε νὰ τὰ ἐξετάζῃ μὲ περιέργεια κι' ἐνδιαφέρον ἐπιστήμονος.

— Κάθε πτῶμα ἀπ' αὐτὰ ἐδῶ, εἶπε τέλος σηκώνοντας τὸ κεφάλι του, τί θλιβερὲς ἱστορίες θὰ μᾶς ἔλεγε, ἂν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ!....

— Τὰ μυθιστορήματα καὶ ἡ ἱστορίες τῶν πτωμάτων δὲν μ' ἐνδιαφέρουν διόλου! ἀποκρίθηκε ὁ Σίμων Ρούτς. Ἐκεῖνο ποὺ θέλω ἐγώ, εἶνε νὰ μοῦ φέρνουν τὰ πτώματα σὲ καλὴ κατάστασι. Τὰ καταραμένα ὅμως ψάρια τοῦ ποταμοῦ μοῦ τὰ καταστρέφουν! Τί διάβολο! δὲν βρίσκουν τίποτ' ἄλλο νὰ φᾶνε!

— Πρέπει νὰ ἐξετάσω καλύτερα αὐτὰ τὰ πτώματα καὶ ἀπὸ κοντά, τοῦ εἶπε ὁ σοφός. Μὰ ἡ δουλειὰ αὐτὴ θὰ μᾶς φάῃ πολλὴ ὥρα. Κι' ἐπειδὴ εἶνε δυνατὸν νὰ διψάσουμε στὸ μεταξύ, προτείνω νὰ στείλουμε τὸν Βαρνάβα νὰ μᾶς ἀγοράσῃ δυὸ μπουκάλια καλὸ κρασί. Δὲν πιστεύω νὰ μᾶς κάνῃ κακό;

— Λαμπρὴ ἰδέα! ἀνέκραξε ὁ Βαρνάβας. Τρέχω ἀμέσως στὴν ταβέρνα τοῦ Τζίμμυ....

Ὁ δόκτωρ τοῦ ἔδωσε τρία σελλίνια γιὰ τὸ κρασί. Ὁ Σίμων ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' ὁ Βαρνάβας σκαρφάλωσε βιαστικὸς στὴ γέφυρα. Ὁ πτωματέμπορος ξανάκλεισε κατόπιν τὴν πόρτα.

— Δὲν μοῦ λές, ἀγαπητέ μου, ρώτησε τὸν Ρούτς ὁ δόκτωρ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀρχίσει τώρα νὰ ἐξετάζῃ καλύτερα τὰ ἀραδιασμένα πτώματα, πόσα ζητᾶς γι' αὐτὴν ἐδῶ τὴ γυναῖκα;

— Αὐτὴ ἀξίζει καὶ σαράντα λίρες! ἀποκρίθηκε ὁ Σίμων.

— Θὰ σοῦ ἔδινα τὸ ποσὸν ποὺ μοῦ ζητᾶς, ἂν τὸ πτῶμα ἦταν σὲ καλὴ κατάστασι. Μὰ ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔπασχε ἀπὸ καρκίνο τοῦ στήθους.... Φαίνεται καθαρά. Μπορεῖς νὰ τὸ δῆς καὶ μόνος σου....

— Δὲν ἔχεις δίκηο, εἶπε ὁ Σίμων, σκύβοντας στὸ πτῶμα. Τὴν ἐξέτασα καλὰ σήμερα τὸ πρωί, ὅταν μοῦ τὴν ἔφεραν καὶ....

— Μὴν κινηθῆς, ἀχρεῖε, ἀκούστηκε ἔξαφνα μιὰ βροντώδης φωνή, γιατὶ σοῦ φύτεψα μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι!....

Καὶ ὁ δόκτωρ Πέρκινς ἅρπαξε τὸν πτωματέμπορο ἀπ' τὸν λαιμὸ καὶ τὸν ἔσφιξε μὲ τόση δύναμι, ὥστε ὁ Σίμων Ρούτς δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ βγάλῃ τσιμουδιά.

— Δῶσε μου τὰ χέρια σου νὰ σοῦ τὰ δέσω! συνέχισε ὁ δόκτωρ. Μάθε τώρα, κακοῦργε, πὼς ἔχεις νὰ κάνῃς μὲ τὸν Σέρλοκ Χόλμς!

— Ὁ Σέρλοκ Χόλμς! τραύλισε μὲ πνιγμένη καὶ ὑπόκωφη φωνὴ ὁ πτωματέμπορος. Ἔ! Μπόιτ! Βοήθεια!....

Τὴ στιγμὴ αὐτή, δυὸ ἄνθρωποι, ποὺ ἦσαν κρυμμένοι κάτω ἀπὸ τὰ πτώματα, καθολοκληρίαν ἀκίνητοι, πέταξαν τὰ πανιὰ ποὺ τοὺς σκέπαζαν καὶ βρέθηκαν μ' ἕνα πήδημα ὄρθιοι. Ἦσαν δυὸ πανύψηλοι καὶ ρωμαλέοι ἄνδρες, μὲ ἀτσαλένια μπράτσα.

— Δὲν εἴμαστε δὰ καὶ τόσο κοντοί! οὐρλιασε ὁ πτωματέμπορος, τὸν ὁποῖο ὁ Σέρλοκ Χόλμς εἶχε ἀφήσει ἐλεύθερο ἀπὸ τὴν κατάπληξί του. Λαμβάνουμε, βλέπεις, ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα κάθε φορὰ ποὺ δεχόμεθα ἐπισκέψεις, κύριε Χόλμς. Βαράτε τον, παλληκάρια μου! Ἂν δὲν ἔχουμε νὰ κερδίσουμε τίποτε ἀπ' αὐτόν, θὰ προσπαθήσουμε τοὐλάχιστον τὸ πτῶμα του.

(Ἀκολουθεῖ)